

ਅਤੇ ਆਇਤ ਨੰਬਰ 95 ਦੇ 24, 18 ਅਤੇ 17, 13 ਅਤੇ 14, 8 ਅਤੇ 7। ਜੇਕਰ ਸੁਪਰਡੈਟ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 30-ਈ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਰ ਸੁਪਰਡੈਟ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਜੋ ਏਪੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਨੇ ਬੀ ਤੋਂ ਸੀ, ਸੀ ਤੋਂ ਡੀ, ਅਤੇ ਡੀ ਤੋਂ ਐੱਫ ਤੱਕ ਨਵਾਂ ਵਾਟਰ ਚੈਨਲ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਕੋਰਸ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 30-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਹੋਰ ਅਨੁਸਾਰੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਵੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਸੁਪਰਡੈਟ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਦੋਸ਼ਬੰਧ ਆਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਕਵਾਤਰਾ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੰਗ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਸ.ਵਾਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਨੁਕਤਾ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਝਗੜਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਨੇ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸੀ। ਨਹਿਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸੁਪਰਿੰਟੈਂਡਿੰਗ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਬੀ') ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਾਟਰਕੋਰਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਫਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30-ਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਖਰਚੇ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜੇਬਾ

ਆਰ ਐਨ ਐਮ

~

ਅਪੀਲੀਏਟ ਸਿਵਲ

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਜੇ.ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

I. L. R. Punjab and Haryana (1968)1

ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1963 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 137।

16 ਮਾਰਚ 1967 ਈ.

ਸੀਮਾ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX) — ਆਰਟੀਕਲ 102- ਚਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਸਮਾਂ-ਸਕੇਲ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਤੋਂ ਘੱਟ ਰਕਮ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

13 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ- ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਸਮਾਪਤੀ- ਕੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 102 ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤਨਖਾਹ ਬਕਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਸਕੇਲ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਵੇਂ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁੜ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਜਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜੱਜ 1 ਸਟ ਆਰਟਿਕਲਸ, ਪਟਿਆਲਾ (ਸੀ), ਮਿਤੀ 24 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ 9 '030 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਤੇ ਅਗੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 4,109.90 ਪੈਸੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੁ. ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 3801.42 ਪੈਸੇ 151.90 ਪੈਸੇ ਗਰੈਚੂਟੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਰੁ. 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ 24 ਮਾਰਚ, 1962 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 155.80 ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤ ਦਾ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ। 30 ਸਿਰਫ ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੇ ਐਨ ਕੌਸ਼ਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਬੀ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਨਾਲ।

ਪੀਸੀ ਜੈਨ, ਅਤੇ, ਏ.ਐਸ. ਆਨੰਦ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਪੀ ਅੰਬੇਡਕਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਤਾ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ, ਮੁਦਈ, ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਗਠਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਆਸਤ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ 7 ਸਤੰਬਰ, 1954 ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ। 1 ਸਤੰਬਰ, 1948 ਤੋਂ,--ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਦੇ ਤਹਿਤ।

ਉਹ 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਪੈਨਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਇਆ। 13 ਮਾਰਚ, 1948 ਨੂੰ, ਉਹ ਰੁਪਏ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। 74 ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਵਾਰ 70—4—90. ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1948 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਲੇਖਕਾਰ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ, ਸ਼ਿਮਲਾ, ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਨਖਾਹ 1948 ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤੀ। 88 ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ 80

State of Punjab v. Bhagwan Singh Grewal (Pandit, J.)

—8—220, 1 ਸਤੰਬਰ, 1948 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਸਾਲਾਨਾ ਵਾਧਾ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 88 ਤੋਂ ਰੁ. 13 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਆਫ ਪੇ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ 96 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁ. 104 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਉਪਰੋਕਤ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ, ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। 100 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸੋਧੇ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ. 100-10-250, 1 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ। ਪੈਪਸੂ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 21 ਮਾਰਚ, 1952 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 110 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸੋਧੇ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ 100-10-250, 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ 104 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਗ੍ਰੇਡ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ। 80—8—220। ਇਸ ਲਈ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ, ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਗਰੈਚੁਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ 'ਤੇ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਤਨਖਾਹ 10,000 ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤੀ। 110 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ; 13 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਅਗਲਾ ਵਾਧਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ, ਮੈਡੀਕਲ ਅਤੇ ਪਬਲਿਕ ਹੈਲਥ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ, ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ 13 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਬਾਰੇ ਮਲੇਰੀਆ ਅਫਸਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਤਨਖਾਹ, ਗਰੈਚੁਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ 2000 ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 90/32 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 24 ਜਨਵਰੀ, 1959। ਇਸ ਲਈ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਉੱਠੀ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਰਾਹਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 4,109.88 ਐੱਨ.ਪੀ., ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੱਕ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ: -

- (a) ਰੁ. 3,801.42 nP. ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 13 ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਬਕਾਏ ਹੋਣ ਕਰਕੇ,

1961, 13 ਮਾਰਚ 1950 ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ, ਭਾਵ, 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੱਕ;

(b) ਰੁ. 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ 23 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੱਕ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 148.32;

(c) ਰੁ. ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ 51.90;

(d) ਰੁ. 23 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੋਂ 24 ਮਾਰਚ, 1962 ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ 8.24.

ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 90.32 nP., ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ: -

- (1)) ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਹੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ?
- (3) ਕੀ ਸੂਟ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ?
- (4) ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?
- (5) ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ?
- (6) ਕੀ ਧਾਰਾ 80 ਸੀਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਅਵੈਧ ਹੈ?
- (7) ਕੀ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 3,801.42 nP., 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ?
- (8) ਕੀ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 90.32 nP. ਮੁਦਈ ⁹ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ

- (9) ਕੀ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 148.32 nP. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਦਈ?
- (10) ਕੀ ਮੁਦਈ 3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਗਰੈਚੁਟੀ ਦੇ ਫਰਕ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 151.90 nP. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?

■* (11) ਰਾਹਤ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ; ਕਿ ਅਦਾਲਤ-ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਹੀ ਕੀਮਤ ਸੀ; ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲੇ ਜਾਇਜ਼ ਸਨ; ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 80 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਵੈਧ ਸੀ; ਕਿ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 3,801.42 nP. 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ; ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 90.30 nP. ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। 90.32 nP. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਕਿ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 147.60 nP. ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਨਹੀਂ। 148:32 nP: ਪੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, 151.90 ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਭਾਵ 23 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਤੋਂ 24 ਮਾਰਚ, 1962 ਤੱਕ ਪੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਲਈ 8.20 nP। ਇਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4,109.12 nP., ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਰਾਸ਼ਨ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 90.30 nP. ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ, ਭਾਵ. 24 ਜਨਵਰੀ, 1959. ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਸੰਬੰਧੀ ਦਾਅਵਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਬਾਰੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 102. ਇਹਨਾਂ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤਨਖਾਹ ਬਕਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1962 ਅਤੇ 13 ਮਾਰਚ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਸਬੰਧੀ ਦਾਅਵਾ। 1950 ਤੋਂ 24 ਜਨਵਰੀ, 1959, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਏ। ਉਕਤ ਬਕਾਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਧਾਰਾ 102 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਦਈ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਉਜਰਤ ਹੀ ਵਸੂਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸੂਟ ਦੇ. ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 13 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ./ਐਲ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ। 110 ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮਾਰਵਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। 100—10—200/10—250, ਉਸਦਾ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀ, ਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ, ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਉਜਰਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਦਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਦਰ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਕਾਇਆ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਚਿਤ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਖਿਰਕਾਰ ਡੀਕਰਿਊ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰਿਲਾਇੰਸ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਾਥ ਚਿਟੌਰੀ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਬਾਰੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਮੁਦਈ ਦੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਇਕੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਦਿਨ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 102 ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤਨਖਾਹ ਬਕਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤਨਖਾਹ ਕਦੋਂ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ? ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ 1000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 80—8—220 ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਸਾਲਾਨਾ ਵਾਧਾ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 88 ਤੋਂ ਰੁ. 13 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 96 ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਗਲਾ ਵਾਧਾ 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਰੁਪਏ ਕੱਢੇ ਹੋਣਗੇ। 104 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ 1 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਜੀ. 1950, ਉਸਦੇ ਤਨਖਾਹ ਗ੍ਰੇਡ ਨੂੰ ਸੋਧ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 100—10—200/10—250। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ, ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 1 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ 100 ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਾਧਾ ਮਿਲੇਗਾ। 1 ਮਾਰਚ, 1951 ਤੋਂ ਹਰ ਸਾਲ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ 10 ਰੁਪਏ। 110 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, 13 ਮਾਰਚ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ,

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1966) ਦੂਜਾ ਪੰ. 907=ATR 1966 ਪੰਜਾ. 500

1950 ਰੁਪਏ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨਾਲ 13 ਮਾਰਚ 1951 ਤੋਂ ਹਰ ਸਾਲ 10 . ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 13 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ/ਐਲਆਈ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨਵੇਂ ਸਮੇਂ-ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਤੈਅ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਨੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਲਟ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਨਖਾਹ 13 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਰ 'ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘਟ ਗਈ। ਮੰਨਿਆ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ 19 ਜਨਵਰੀ, 1052 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ 5 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਉਸ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਪਰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ,

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ (ਨੋਟਿਸ ਪੀਰੀਅਡ ਲਈ) ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 13 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨਵੇਂ ਟਾਈਮ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਫੈਸਲਾ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਮੁਦਈ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਪਰ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਰੁਪਏ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। 13 ਮਾਰਚ, 1950 ਤੋਂ 110 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ। 100—10—200/10—250, ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੁਪਏ ਆਵੇਗੀ। 90.30 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 24 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.--ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

• ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਸੀ.ਜੇ.

ਸਰਲਾ ਦੇਵੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ .- ਜਵਾਬਦਾਰ।

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 302.

21 ਮਾਰਚ 1967 ਈ.

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III)- ਐੱਸ. 2(d) ਅਤੇ 13(2) (iii)—ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਮਾਰਤ—ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦਫਤਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਬਾਹਰੀ ਘਰ — ਇਮਾਰਤ — ਕੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ — ਆਮਦਨ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ -ਕਰ ਵਿਭਾਗ - ਕੀ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀ - ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ-ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵੀ - ਕੀ ਸਬ-ਲੈਟਿੰਗ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰਲੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੀ, ਇੱਕ ਉਪ-ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰੇਗੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਬਾਹਰਲੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਗਤੀਵਿਧੀ ਲਈ ਤਬਾਹ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਡੀ) ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ.

15(4) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਸ੍ਰੀ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਫਜ਼, ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 30 ਨਵੰਬਰ , 1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਅੰਬਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਮਿਤੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ 'ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਜੇ ਕੇ ਐਸ ਹਰਮਾ , ਇੱਕ ਵਕੀਲ , ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

DN A WASTHY , ਇੱਕ D ਵਕੇਟ , ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।